

To pravljico so mi pravili mati.

Fantèk je šel po polju. Ni imel več staršev, so mu bili že umrli. S polja je prišel v gozd. Tam se je pa v skale vdrl. Zdaj ni mogel nikamor ven pa je prosil in klical Marijo, svetega Jožefa in vse svetnike, ki se jih je domislil, da bi ga prišli venkaj vzeti. Potlej, ko je bil vse sklical, je pa dejal: »Noben svetnik me noče priti rešiti, pa me pridi vsaj ti, hudobec!«

Hudobec se je pa oglasil: »Te že izderem ven, samo če prideš k meni služiti.«

Fantèk je obljubil, da pojde.

Potlej ga hudobec ven vzame in reče: »Kaj boš hotel za plačilo?«

Fantèk reče: »Kaj vem!«

Obljubi mu pa hudobec: »Te-le železne čeveljčke pa železno palčko vzemi!« Potem mu pa pokaže: »Pa pod temle kotličkom boš kuril toliko časa, da boš raztrgal čeveljčke in palico zrabil do roke. Potem pa ti

bom dal plačilo, kakršno si boš izvolil, denarja ali kar boš hotel.«

Fantèk je šel, kuril pod kotličkom in jokal: »Koliko let bom to delal!«

Mimo pa pride silno lepa gospa — bila je Marija — in ga vpraša: »Fantèk, zakaj pa jokaš?«

Pa ji pove: »Kako bi ne jokal, ko bom moral toliko časa služiti, da bom železne čevljičke raztrgal in železno palico do rok izrabill!«

Marija mu pa reče: »Nič ne jokaj! Palčko razbeli na ognju pa čevljičke vse prevotli z njo, potlej pa še palčko do roke zlomi!«

Fantèk stori tako.

»Zdaj pa pomeči vso žerjavico izpod kotlička!«

Reče deček: »Me bo kregal, če bom razkopal žerjavico!«

Pa spet reče Marija: »Nič se ne boj! Pa vztrajaj v vsem, kar ti bom povedala, ne smeš nič odjenjati! Ko pride hudobec domov, mu zarini palčko in čevlje: Jaz sem ti doslužil! pa mu vrzi oboje tjakaj predenj: Zdaj mi daj še plačo pa grem od tebe!«

»Kaj pa čem za plačo?«

»Za plačo? Nič drugega ne kot kotliček pa tisto, kar je notri! To hočem imeti pa nič drugega!«

Fantèk je storil, kakor mu je bila velela lepa gospa. Se je pa hudobec branil, da ne pa ne.

»Ti si sam rekel, kar bom hotel; jaz čem to, pa amen!«

Hudobec je ves besen odpel kotel in mu ga vrgel tja. Fantèk vzame kotliček na ramo pa gre k potočku, da bi se umil in napojil tisti dve živalci, ki ju je imel v kotličku: bila sta dva janjčka. Potlej pride kot na pašnik in počiva. Pride pa mimo sveti Jožef pa ga vpraša: »Kaj delaš?«

Pa reče fantèk: »Ta janjčka bom malo napasel.«

Pa spet reče sveti Jožef: »Pa bi mi prodal ta dva janjčka?«

Fantèk: »Bi prodal! Kdo pa si?«

»Jaz sem sveti Jožef iz nebes!«

Reče deček: »Tebi ne prodam; me nisi hotel priti iz skal vzet, ko sem te prosil!«

Za svetim Jožefom pride sveti Janez in ga vpraša: »Mi prodaš ta janjčka?«

»Bi prodal! Kdo pa si?«

»Jaz sem sveti Janez iz nebes.«

»O nak, tudi tebi ne prodam; me nisi hotel priti iz skal rešit, ko sem te prosil!«

Nato pride pa sveti Peter: »Kaj pa delaš, fantèk?«

»Ta dva janjčka bi rad malo napasel.«

»Pa bi mi prodal ta dva janjčka?«

»Bi! Kdo pa si?«

»Sveti Peter sem iz nebes.«

»Tebi jih pa prodam; te nisem prosil, ko sem tičal v skalah; morda bi me bil prišel jemati iz skal, pa te nisem prosil.«

Peter pa je dejal: »Kaj pa češ zdaj za to?«

»Nočem nič drugega, kakor da vzameš ta dva janjčka s seboj v nebesa pa tudi mene zraven.«

Peter je bil zadovoljen in je vzel janjčka in njega zraven. Tista dva janjčka sta pa bila oče in mati, fantèk je bil pa sin tega očeta in matere.

Mirko Kunčič:

Povodenj.

<i>Francka našega poznate?</i>	<i>Kmalu soba napolnila</i>
<i>To vam je fantič neroden!</i>	<i>se z vodo je ped visoko,</i>
<i>Včeraj sestrici je rekel:</i>	<i>kmalu Francek z Micko bredel</i>
<i>»Daj, igrajva se povodenj!«</i>	<i>jo je do kolen globoko.</i>

<i>In je k pipi vodovodni</i>	<i>Pa še vedno rastla, rastla</i>
<i>hrabro splezal, jo odprl</i>	<i>je povodenj v sobi. Grozno!</i>
<i>in je voda tekla, tekla,</i>	<i>Pipo hotel je zapreti</i>
<i>kot bi hudournik drl.</i>	<i>naš junak — ojoj, prepozno!</i>

*Padel s stolčka je in čofnil
v vodo ko ogromna riba.*

*»Na pomoč!« je kriknil ... Konec? —
Pela očkova je šiba.*